

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mohamad Zakaria.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ⁽¹⁾ ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), obejmuje prawo osoby fizycznej do zaskarżenia nie tylko decyzji odmawiającej wjazdu do kraju, lecz także naruszeń popełnionych w trakcie postępowania w sprawie wydania decyzji, którą zezwala się na wjazd?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy z uwagi na postanowienia dwudziestego motywu i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 562/2006, a także art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ww. przepis nakłada na państwo członkowskie obowiązek zagwarantowania skutecznego środka zaskarżenia do sądu?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 562/2006 z uwagi na postanowienia dwudziestego motywu i art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej nakłada na państwa członkowskie obowiązek zagwarantowania skutecznego środka zaskarżenia do organu administracyjnego, który z instytucjonalnego i funkcjonalnego punktu widzenia oferuje te same gwarancje, co organ sądowy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 105, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-48/12)

(2012/C 80/19)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, S. Petrova i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczypospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczypospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art.33 ust. 1 tejsz dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczypospolitą Polską zgodnie z art.260 ust.3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2008/50/WE o dziennej stawce w wysokości 71 521,38 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej uchybienie obowiązkowi przewidzianemu w art.33 ust.1 dyrektywy 2008/50/WE (dalej dyrektywa CAFE).

Dyrektywa CAFE stanowi główny instrument prawny na szczeblu unijnym dotyczący zanieczyszczeń powietrza, tym samym ma ona na celu ochronę środowiska i zdrowia ludzkiego. Wyznacza ona m.in. standardy oceny i pomiaru oraz cele redukcyjne stężenia w powietrzu pyłów zawieszonych, które stanowią najbardziej szkodliwe substancje w powietrzu dla zdrowia ludzkiego. Zobowiązuje państwa członkowskie do ograniczenia pułapu stężenia ekspozycji pyłu zawieszonego PM 2,5 do 20 mikrogramów/m³ w 2015 r. Ponadto, określa ona wartość docelową dla PM 2,5 na poziomie 25 mikrogramów/m³ do osiągnięcia 1 stycznia 2010r. Nakazuje ona też państwom członkowskim do 2015 r. osiągnąć wartość dopuszczalną dla PM 2,5 równą 25 mikrogramów/m³ (faza 1), natomiast w fazie drugiej (do 2020 r.) równą 20 mikrogramów/m³. Ponadto dyrektywa CAFE nakazuje państwom członkowskim podawać do publicznej wiadomości informacje, o jakości powietrza i innych środkach podjętych na jej podstawie (art.26 nast.).

Zgodnie z art.33 ust.1 Dyrektywy CAFE Rzeczypospolita Polska miała przyjąć i wprowadzić w życie krajowe przepisy prawne niezbędne do wykonania dyrektywy do 11 czerwca 2010 r.

Rzeczypospolita Polska nie przyjęła do polskiego porządku prawnego ani nie wprowadziła w życie wszystkich niezbędnych przepisów. Opracowanie założeń projektu ustawy o zmianie ustawy — Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw przez Ministerstwo Środowiska nie stanowi spełnienia obowiązku przewidzianego w art.33 ust.1 dyrektywy 2008/50/WE.

Komisja została poinformowana przez władze polskie jedynie o częściowym wdrożeniu art.6 ust.1 i 23 dyrektywy CAFE, poprzez ustanowienie art.13 i 15 ustawy z 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji poprzez stworzenie systemu zarządzania emisjami dwutlenku siarki (SO₂) i tlenków azotu (NO) oraz obowiązek opracowania projektu Krajowego planu redukcji.

(¹) Dz.U. L 152, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 listopada 2011 r. w sprawie T-54/06, Kendrion przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 lutego 2012 r. przez Kendrion NV

(Sprawa C-50/12 P)

(2012/C 80/20)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Kendrion NV (przedstawiciele: P. Glazener i T. Ottervanger, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene w całości lub w części zaskarżonego wyroku zgodnie z zarzutami podniesionymi w niniejszym odwołaniu;
- stwierdzenie nieważności decyzji w całości albo w części w zakresie, w jakim dotyczy skarżące;
- tytułem żądania ewentualnego, zwrócenie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w wyroku Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Zgodnie z **zarzutem pierwszym**, Sąd naruszył prawo poprzez błędną wykładnię prawa Unii Europejskiej oraz uzasadnił swój wyrok w sposób wewnętrznie sprzeczny i niepełny orzekając, że Komisja przedstawiła w sposób wystarczający pod względem prawnym powody, które doprowadziły ją do nałożenia na Kendrion wyższej grzywny niż tej nałożonej na Fardem.
- 2) Według **drugiego zarzutu**, Sąd naruszył prawo orzekając w kwestii, czy Komisja mogła uznać, że Kendrion ponosi solidarną odpowiedzialność w związku z grzywną nałożoną na jej dawną spółkę zależną Fardem i niewłaściwie przeprowadził konkretną analizę dowodową dopuszczając się tym samym uchybień proceduralnych. Sąd w swoim wyroku niesprawiedliwie dokonał rozkładu ciężaru dowodu, wykazał się ewidentną niezajomością stanu faktycznego oraz dokonał oczywiście błędnej oceny dowodów. Sąd następnie w sposób niewystarczający uzasadnił swoje rozważania oraz nie zbadał w sposób wystarczający pod względem prawnym argumentów przytoczonych przez Komisję.
- 3) W drodze **zarzutu trzeciego** Kendrion sprzeciwia się rozważaniom wyroku, w których Sąd dokonał analizy oraz oddalił powołane przez nią w pierwszej instancji zarzuty drugi, czwarty i piąty. W opinii Kendrion Sąd oparł się na błędnej wykładni prawa Unii przyjmując, że na spółkę dominującą, która nie uczestniczyła w naruszeniu, można było nałożyć wyższą grzywnę niż tę nałożoną na jej spółkę zależną Farden, będącą autorem naruszenia. Ponadto Sąd naruszył zasadę równego traktowania i opatrzył swój wyrok niepełnym i sprzecznym uzasadnieniem.
- 4) Poprzez **zarzut czwarty** Kendrion podnosi, że Sąd niesłusznie odrzucił jako nieskuteczny argument podniesiony przez Kendrion, w myśl którego postępowanie przed Sądem miało charakter przewlekły. Sąd wydaje się tym samym, że uznał się za niewłaściwy w kwestii orzeczenia co do uchybień proceduralnych przed tym Sądem. Nawet, jeśli słusznie stwierdzono, że sam Sąd nie jest właściwy w przedmiocie obniżenia grzywny z uwagi na przewlekłość postępowania przed nim, Trybunał ma w każdym razie obowiązek oceny tej kwestii zasadniczej z punktu widzenia bezpieczeństwa prawnego oraz wyciągnięcia wynikających stąd konsekwencji.